

РЕШЕНИЕ

№ 3679

гр. София, 31.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 102-РИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: НИКОЛАЙ Б. В.

при участието на секретаря **ЙОРДАНА П. ТАШЕВА**
като разгледа докладваното от **НИКОЛАЙ Б. В.** Административно
наказателно дело № 20211110209076 по описа за 2021 година

при участието на секретаря *Йордана Ташева*, след като разгледа докладваното от *съдията н. а. х. дело № 9076* по описа на СРС за **2021** година, за да постанови решение, взе предвид следното:

Производство по реда на чл.59 – чл.63 от ЗАНН (ред., ДВ, бр.13 от 2020г.).

Образувано е по жалба на В. Б. А. срещу Наказателно постановление (НП) № 21-513-07-30013 от 22.04.2021г., издадено от Началника на 07 РПУ-СДВР, с което на осн. чл.53, ал.1 от ЗАНН и чл.257, ал.1 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР) на жалбоподателя е наложено административно наказание „глоба” в размер на 100 (сто) лева за нарушение на чл.64, ал.4 от ЗМВР.

В жалбата се сочи, че жалбоподателят бил задържан без никаква причина и основание от „ченгетата” от полицейското управление и по незаконен начин, като сочи, че спрямо него било упражнено насилие (бил бит по бърбреците и му бил счупен мобилният телефон), като се сочи също, че бил „плюснат” по очи в калта от полицаите, сложени му били белезници, като полицаите се държали неуважително към него, като му говорили на „ти” и „бе”. Изложени са твърдения, че издаденото НП било неоснователно и същевременно било престъпно деяние, попадащо под няколко члена на закона, вкл. лъжесвидетелстване, злоупотреба със служебно положение и набедяване. Изложени са твърдения, че при пълен автобус с хора и при пълна спирка с хора нямало свидетели на „глупостите”, в които бил обвинен, вкл. насилника Д. И. Д.в, който бил накарал приятелката на жалбоподателя К. Ц.а Д. да подаде „лъжлив сигнал” против жалбоподателя на тел. 112, вследствие на което бил задържан. Нарушени били разпоредбите на чл.70, защото ситуацията не попадала в

хипотезите на проверка на самоличността, и чл.72 от ЗМВР, защото не му били разяснили правата, не била издадена писмена заповед и се държали с него като с „боклук и терорист“ и не можело да бъде глобен само, защото престъпниците, нарушили всички членове на Конституцията, закона и правата му, твърдели „пълни глупости“, за които нямало нито доказателства, нито факти, нито свидетели. Според жалбоподателя оспорваното НП било „просто документално писмено доказателство за полицейския произвол в България“ на фона на всички незаконен стрес и тормоз, на които бил подложен. Прави се искане за отмяна на НП като неправилно, незаконосъобразно и необосновано.

В съдебното заседание жалбоподателят В. А., редовно призован, се явява лично, като поддържа своята жалба с изложените в нея доводи и съображения.

Въззиваемата страна – Началник на 07 РПУ-СДВР, редовно призована, не се явява и изпраща процесуален представител юрк. Д. Б. (вж. л.154 от съд. д.), който моли да бъде оставена без уважение жалбата и да бъде потвърдено издаденото НП, като са депозиран и писмени бележки, които да бъдат взети под внимание от съда (л.155-156 от съд. д.).

Съдът, като изслуша доводите на страните, служебно провери изцяло атакуваното наказателно постановление, обсъди поотделно и в тяхната съвкупност доказателствените материали по делото, съобрази законовите разпоредби, намира за установено следното:

По фактическите обстоятелства и доказателствените материали:

Свидетелката К. Д. и жалб. А. работили заедно преди приблизително 15 години, като имали и интимна връзка, която приключила към 2008г.

През месец октомври 2020г. жалб. А. отново започнал да се обаждат по телефона на свид. Д., като искал двамата да се виждат и да заживеят заедно. Свидетелката категорично отказвала подобни предложения, т. к. междувременно се била омъжила за свид. Д. Д.в, но жалбоподателят продължавал да я притеснява с постоянни телефонни обаждания, пишел □ съобщения и дори започнал да посещава до нейния дом и до работното ѝ място.

На 07.11.2020г. жалб. А. пресрещнал свид. Д. в близост до блока, в който живеела, обяснил □, че я обича и желаел да живеят заедно, но свидетелката категорично отказала подобни предложения.

На 21.01.2021г. жалбоподателят отново причакал свид. Д., но този път пред апартамента □, поискал обяснение за липсата на обаждания от нейна страна, заплашил я, че ще я съди, защото бил прелъстен и изоставен, а когато свид. Д. се прибрала в дома си – започнал да звъни на звънеца и да тропа по вратата, но нямало резултат.

След това жалб. В. А. започнал да обикаля около блока на свид. К. Д., дори посещавал и работното □ място. Заради това, съпругът на свидетелката свид. Д. Д.в я изчаквал след работа и я придружавал до дома им.

Поради тези действия на жалбоподателя, свид. К. Д. депозирала заявление в 08 РПУ – СДВР и в СДВР, в които описала, че върху нея се упражнява системен психически

тормоз от страна на жалбоподателя, изразяващ се в постоянни обаждания по телефона с искания за срещи и съвместно съжителство, както и с посещения на адреса, на който тя живее.

На 17.03.2021г., около 18:00 ч., свид. К. Д. излязла от работа, като нейният съпруг свид. Д. Д.в я изчакал отвън, и двамата тръгнали към автобусната спирка, за да се приберат в дома си. По пътя към спирката били пресрещнати от жалб. В. А., който отново започнал да търси обяснения от свид. Д. за липсата на обаждания по телефона, опитал да провокира свид. Д.в с думи, че му пречел да се вида с „приятелката си” и така двамата съпрузи, придружавани от жалб. А., стигнали до спирката на МГТ „ул. Стоян Михайловски”.

След идването на автобуса по линия № 88 двамата съпрузи се качили в него, като първа в автобуса се качила свид. Д., а след нея се качил и свид. Д.в, който при качването си, на вратата на автобуса се бутнал в жалб. А., защото последният също се опитвал да се качи вътре, а свид. Д.в от своя страна, се опитвал да му попречи да го направи. Жалбоподателят А. силно блъснал свид. Д.в и влязъл вътре в превозното средство. Семейство Д.ви и жалбоподателят застанали срещу втората врата в превозното средство

Вътре в автобуса жалб. А. се опитвал на няколко пъти да се доближи до свид. Д., която седнала на една от седалките, а свид. Д.в застанал между двамата, за да предпази съпругата си, като жалбоподателят А. продължил да отправя цинични реплики спрямо свид. Д.в и обичайните (вж. по-горе) думи относно желанието му за установяване на връзка със свид. Д..

Около 18:23 ч. свид. К. Д. позвънила на тел. 112 и съобщила за случващото се в автобуса (вж. справка на л.43 от съд. д.), като поискала от оператора съдействия от полицейските служители. Сигналът бил препратен на 07 РПУ – СДВР.

На спирката на обществения транспорт „бул. Г. М. Димитров” автобусът спрял, като в него се качили двама униформени полицейски служители – свидетелите А. Р. и И. Х. и колегата им К., които били изпратени като АП-161/162 по повод на сигнала.

Полицейският екип се качил в автобуса, установил, че жалб. А. се намира в близост до семейна двойка, която посочила на полицаите жалбоподателя като лицето-нарушител, заради когото е подаден сигнала, като сем. Д.ви, чиято самоличност била проверена от полицаите, обяснили на последните, че вербално са били нападани от въпросното лице, блъскало е в гърдите свид. Д.в и това му поведение не било за първи път.

Свидетелят Р. се представил с име и длъжност на жалбоподателя, поискал документ за самоличност, но жалб. А. отказал, и се захванал с ръце за тръбните дръжки в автобуса. Свидетелят Р. помолил жалбоподателя да слезе от автобуса, но той отново отказал и почнал да крещи, че имало „полицейско насилие”.

Полицейските служители предприели действия по извеждане на жалб. А. от автобуса, като единият от тях сложил белезници на дясната ръка на жалбоподателя, след което двамата опитали да отворят пръстите на ръката му, за да пусне дръжката. След като успели да освободят лявата му ръка от дръжката, органите на реда свалили жалбоподателя от

автобуса, като същият се съпротивлявал през цялото време и крещял, че върху него се упражнява насилие. Жалбоподателят бил свален на земята и задържан с помощни средства (белезници). След това, жалбоподателят А. бил отведен в полицейското управление и задържан със съответна заповед по чл.72 от ЗМВР (вж. л.63 от съд. д.).

В полицейското управление (07 РПУ – СДВР) били отведени свид. К. Д., която подала оплакване по случая (вж. л.58 от съд. д.), и свид. Д.в, като двамата дали писмени сведения за случая (вж. л.59-60, 61 от съд. д.). Писмени сведения дал и жалб. В. А. (вж. л.68-69).

Свидетелят И. Х. издал протокол по чл.65 от ЗМВР за *писмено полицейско предупреждение* спрямо свидетелите Д. и Д.в (вж. л.66-67 от съд. д.), като *такъв протокол* свид. Р. издал и на жалбоподателя (вж. л.65 от съд. д.).

Свидетелят А. Р., който заемал длъжността „старши полицай” в 07 РПУ -СДВР, преценил, че е извършено административно нарушение и в присъствието на свидетеля И. Х. съставил АУАН сер. АА № 13 (фабр. № 836885) против В. Б. А., в който било посочено фактическото описание на твърдяното административно нарушение (*на горната дата, в автобус по линия № 88 не било изпълнено надлежно дадено полицейско разпореждане за слизане от автобуса и представяне на документ за самоличност*), както и нарушената законова разпоредба на чл.64, ал.4 от ЗМВР. Актът бил подписан от актосъставителя и свидетеля, като екземпляр от него бил връчен на жалбоподателя, който го подписал и посочил, че има възражения.

Писмени възражения в срока по чл.44, ал.1 от ЗАНН не били представени.

По случая била образувана полицейска преписка № 3382р-99376/18.03.2021г. по описа на 07 РПУ – СДВР, като материалите били изпратени в СРП с мнение за отказ да се образува досъдебно производство. С постановление № ДН-15777/07.04.2021г. СРП отказала да образува досъдебно производство и прекратила заведената прок. преп. № 15777/2021г. на СРП (вж. л.54 от съд. д.).

Междувременно, въз основа на съставения АУАН сер. АА № 13/17.03.2021г. (фабр. № 836885), на 22.04.2021г. началникът на 07 РПУ – СДВР издала процесното НП № 21-513-07-30013/22.04.2021г., в което били описани обстоятелствата по извършване на административното нарушение, неговото фактическо описание (неизпълнение на законно отдадено устно полицейско разпореждане на процесните дата, време и място в автобуса), и правната му квалификация (нарушение на чл.64, ал.4 от ЗМВР), като с този санкционен акт на осн. чл.53, ал.1 от ЗАНН и чл.257, ал.1 от ЗМВР на жалбоподателя В. Б. А. било наложено административно наказание „глоба” в размер на 100 (сто) лева за нарушението.

С разписка НП било връчено на жалбоподателя на 18.05.2021г. На 25.05.2021г. В. А. подал жалба в СРС срещу издаденото НП (вж. л.1 от съд. д.)

От заключението на вещото лице П. В. по *видео-техническата експертиза* (ВТЕ) се установяват *действията* на трите лица (свидетелите Д. и Д.в, и жалбоподателя) в

пространството на автобуса, както и предприетите от полицията *действия* по извеждането на жалбоподателя от автобуса, като вещото лице **подробно** (вж. т.8.3. от заключението) *е описало и онагледило* (със снимки) заснетите от камерите в автобуса действия, като вещото лице е установило *възможност за идентификация на част от заснетите лица*, като съдът (с оглед процесуална икономия) няма да възпроизвежда цялостната „заснета картина” (вж. л.109-118 от съд. д.).

От заключението на вещото лице П. В. по *комплексната лицево-идентификационна аудио-техническа експертиза* (КЛИАТЕ) се установява самоличността на лицата от автобуса (*категорично* за жалбоподателя и за свид. Д.в, и само с *вероятност* – за свид. Д.), като е изяснено и *съдържанието на проведените телефонни разговори* с оператора на тел. 112 по повод на инцидента в автобуса, чието съдържание е дословно пресъздадено от вещото лице в текстовата част на експертизата, като съдът няма да го възпроизвежда в своето решение (вж. л.131-150 от съд. д.).

Изложените фактически обстоятелства се установяват от събраните по делото доказателствени материали: *гласните доказателства* съдържащи се в показанията на разпитаните от съда свидетели И. Б. Х., А. Г. Р., К. Ц.а Д. и Д. И. Д.в; в приобщените по надлежния процесуален ред на чл.283 от НПК *писмени доказателства*: съставения АУАН сер. АА № 13/17.03.2021г. (фабр. № 836885), писмо от 07 РПУ – СДВР (л.2), заповед № 8121з-1098/25.08.2017г. на министъра на вътрешните работи (л.9), заповед № 8121з-1371/11.11.2015г. на министъра на вътрешните работи (л.10), писмо-справка рег. № 3382-00-18072/22.11.2021г. (л.31), заповед за задържане (л.33, 63), писмо-справка от Дирекция „НС 112” – МВР (л.43), писмо от СРП (л.53), постановление на СРП (л.54), полицейски доклади (л.56-57, 62), заявление до 07 РПУ – СДВР (л.58), протоколи за полицейско предупреждение (л.65-68), писмо от „ЦГМ” ЕАД (л.83-84),ВД- 589/31.03.2022г. от Център за градска мобилност (л.83-84), *веществените доказателства* – 3 (три) бр. оптични носители със записи (л.л.42, 86, 105), както и *експертизите* по делото: *заключенията* на в. л. П. В. по видео-техническата експертиза (л.109-118) и по комплексната лицево-идентификационна и аудио-техническа експертиза /отчасти/ (л.131-150).

Съдебния състав обсъди внимателно *показанията на свидетелите А. Р. (актосъставител) и И. Х. (свидетел по акта)* и намери същите за подробни, и логични, като същите съдържат конкретни обстоятелства относно нарушението и обстоятелствата по неговото извършване, намират подкрепа и в писмените доказателства за случая, както и в експертизите по делото. *Първият* свидетел ясно си спомня случая от автобуса, поведението на жалбоподателя, задържането и отвеждането му в полицията, както и относно съставянето на АУАН против разпознатия в залата жалбоподател. *Вторият* свидетел съобщава обстоятелства по инцидента в автобуса, описва подробно случая, довел до задържането на разпознатия и от него жалбоподател, както и относно съставянето на АУАН. Показанията на двамата свидетели напълно съответстват с тези на свидетелите Д.ви, с наличните писмени доказателства, както и с установените от вещото лице обстоятелства от записите, поради което съдът ги **кредитира** в цялост и ги ползва при изграждането на своите фактически

изводи.

На внимателна преценка съставът на съда подложи *показанията на свидетелите К. Д. и Д. Д.в*, като същите подробно и логично, без вътрешни противоречия, съобщават данни и обстоятелства по случая, вкл. и за поведението на жалбоподателя, доколкото са станали очевидци на това събитие, като показанията им напълно кореспондират с останалите доказателства по делото, вкл. показанията на останалите свидетели, писмените документи и заключенията на експертизите, поради което основа своите фактически изводи въз основа на тези преки доказателствени източници и ги **кредитира** в тяхната цялост.

Що се отнася до *показанията на свидетеля Л. Г.*, съдът намира, че този свидетел *не е бил водач на автобуса* по линия № 88 на столичния градски транспорт, в който са се развили събитията по делото, с оглед справката по делото (л.83-84 от съд. д.), на първо място, а на второ, показанията на този свидетел не съдържат информация за случилото се, доколкото случката е била в друго превозно средство на масовия градски транспорт, поради което **изключи** показанията на този свидетел от доказателствената маса и установи въз основа на неговите показания факти по делото.

Съставът на районния съд преценява наличните *писмени доказателства* като особено съществени за изясняването на случая, като същите са приети по надлежния ред, допълват наличните гласни доказателства и експертизите, поради което съдът ги ползва и **кредитира** при установяване на обстоятелствата по процесното събитие.

Настоящият съдебен състав преценява за професионално *заключението по ВТЕ*, като в съответствие със специалните знания на вещото лице са установени с точност обстоятелствата, случили се в автобуса по линия № 88, вкл. действията на отделните лица (жалбоподателя, свидетелите Д. и Д. и полицаите), времето на събитията, като заключението е подробно и без противоречия, поради което съставът го ползва и **кредитира** в неговата цялост.

Съдебният състав прецени като логично и професионално и *заключението по КЛИАТЕ*, което е изготвено съобразно специалните знания на вещото лице, като тази експертиза установява с точност двама участници в инцидента (свид. Д.в и жалбоподателя) по общи и частни признаци, а за свид. Д. може да се направи обосновано предположение, че тя е лицето, заснето в автобуса, особено на фона на наличните в делото гласни и писмени доказателства; чрез аудио-техническата част на експертизата са установени всички аудиозаписи и тяхното съдържание, като следва да се **обърне внимание**, че телефонните разговори с оператор на тел. 112 *след* инкриминираното събитие (*стр.9-16 от експертизата*) се отнасят до въпроси, които са **извън** предметния обхват на делото – *твърдения и оплаквания на жалбоподателя за наличието на полицейско насилие*, които този съдебен състав **няма** право да изследва и да коментира, доколкото се оспорва НП за наложено наказание по чл.257, ал.1 от ЗМВР, поради което тази **част от** експертизата този състав **не ползва**, т. к. е неотносима към предмета на делото; колкото до **файлът с име „record20210317”** (вж. стр.5-6 от експертизата), изследван от , съдържащ аудиозапис на

разговор между лицата и полицаите, то същият не отговаря на критерия за доказателствено средство по НПК, т. к. *същият е направен от жалбоподателя и се ползва за целите на това производство за „доказване” тезата на жалбоподателя*, което законът **не допуска**, доколкото това е нарочен звукозапис, предоставен и записан от жалбоподателя с конкретна цел и без знанието и съгласието на останалите участници, а такива звукозаписи, за да бъдат ползвани в административно-наказателното производство следва да бъде спазена формална процедура по тяхното изготвяне и ползване, сходна или подобна на тази по Закона за СРС; на второ място, видно от заявлението на жалбоподателя (озаглавено „жалба”) на л.104 от съд. д., въпросният оптичен носител (CD), съдържащ този аудиофайл и записи с разговори с оператора на тел. 112 след инцидента, е **част** от материалите по прок. преп. № 333/2022г. на СГП, т. е. той е част от друго наказателно производство, поради което **не** би могъл да се използва в настоящото дело, и затова съдът **няма да ползва въпросната част** от експертизата за обосновка на фактическите изводи и **изключва** от доказателствените материали.

Анализът в съвкупност на доказателствените материали позволява формирането на еднозначни и еднопосочни *категорични* фактически изводи по конкретния случай, а релевантните по делото факти са установени с достатъчно категорични доказателства, като *не се налага* подробното им обсъждане при усл. на чл.305, ал.3, изр.2 от НПК.

При така установените фактически обстоятелства се , съдът направи следните **правни изводи**:

Жалбата се явява процесуално *допустима* – подадена е от легитимно лице (наказаното физическо лице), в рамките на срока за обжалване по чл.59, ал.2 от ЗАНН (жалбата е от 25.05.2021г., а НП е връчено на 18.05.2021г.), и е насочена срещу подлежащ на съдебен контрол (обжалваем) административно-наказателен акт.

По същество разгледана жалбата е изцяло **неоснователна**.

При служебната проверка съдебният състав на не установи съществени нарушения на процесуалните правила относно *компетентността* на длъжностните лица, които са съставили АУАН, съотв. издали НП. Актосъставителят Р. разполага с необходимата компетентност за издаване на АУАН, защото същият заема длъжност „старши полицай” в 07 РПУ – СДВР, т. е. е орган на МВР, като разпоредбата на чл.267, ал.1 от ЗМВР се явява спазена (вж. и т.1.5. от заповед № 8121з-10998/25.08.2017г. на л.9). Оспореното НП е издадено от „*оправомощено от министъра*” на вътрешните работи длъжностно лице съгласно Заповед № 8121зфф -1371/11.11.2015г. на министъра на вътрешните работи – началник на районно полицейско управление, с което законовото правило на чл.267, ал.2 от ЗМВР се явява също спазено (вж. т.1.13 от цит. заповед – л.10).

Настоящият съдебен състав намира за спазени сроковете по чл.34, ал.1, изр.2 от ЗАНН за съставяне на АУАН, доколкото деянието е реализирано и установено на 17.03.2021г. и на същата дата свид. Р. е съставил процесния АУАН, т. е. в рамките на *три месеца от откриване на нарушителя и една година от извършване на нарушението*. Обжалваното НП е било издадено в рамките на *шест месеца след съставянето* на АУАН с

оглед датите на двата документа, каквото е изискването на чл.34, ал.3 от ЗАНН.

Първоинстанционният състав счита, че **липсва** нарушение на императивните правила, залегнали в разпоредбите на чл.40, ал.1 и чл.43, ал.1 от ЗАНН, т. к. в разглеждания случай в *присъствието* на жалбоподателя и на свидетел по извършване и установяване на нарушението, е бил съставен актът за установяване на административното нарушение, като Актът е подписан от актосъставителя и свидетеля по него, а екземпляр от съставения АУАН е бил връчен на жалбоподателя.

На следващо място, спазени са законовите изисквания на чл.42 и чл.57, ал.1 от ЗАНН относно *формата, съдържанието и реквизитите* на съставения АУН, съотв. на издаденото НП, като актосъставителят е посочил обстоятелствата по извършването на нарушението, фактическото му описание (*на въпросните дата, място и приблизително жалбоподателят не е изпълнил надлежно дадено устно разпореждане да слезе от автобуса и да представи документ за самоличност*) и съответната правна квалификация, **без** да са налице **противоречия и неясноти**, които да са засегнали правото на защита на санкционираното лице жалб. А.. Наказващият административен орган също е отразил в издаденото НП *описанието на процесното нарушение, времето и мястото на извършването му, обстоятелствата, при които е извършено заедно с правната му квалификация*, съответна на фактическото описание, като няма засягане правото на защита на жалбоподателя до степен да не е в състояние да разбере фактите и правната им оценка, срещу които се защитава. В тази връзка, този съдебен състав счита за **спазени императивните правила** на ЗАНН при съставянето на АУАН и издаването на оспореното наказателно постановление.

Според разпоредбата на чл.64 от ЗМВР (ред., ДВ, бр.20 от 09.03.2021г.), действала към датата на нарушението, *полицейските органи могат да издават разпореждания до държавни органи, организации, юридически лица и граждани, когато това е необходимо за изпълнение на възложените им функции*. (чл.64, ал.1, изр.1 от ЗМВР), като разпорежданията се издават *писмено* (чл.64, ал.1, изр.2 от ЗМВР. При *невъзможност да се издадат писмено, разпорежданията могат да се издават устно или чрез действия, чийто смисъл е разбираем за лицата, за които се отнасят* (чл.64, ал.2 от ЗМВР).

Изводът е, че по общо правило полицейските органи могат да издават разпореждания до държавни органи, организации, юридически лица и граждани, когато това е необходимо за изпълнение на възложените им функции (арг. чл.64, ал.1, изр.1 от ЗМВР). Разпорежданията се издават по правило писмено, като при невъзможност да се издадат писмено разпорежданията, какъвто е настоящия случай, такива могат да се издават устно съгласно законовата възможност на чл.64, ал.2 от ЗМВР.

Разпоредбата на чл.64, ал.4 от ЗМВР въвежда правило за поведение, свързано със **задължително изпълнение** на разпорежданията на полицейския орган, освен ако налагат извършването на очевидно за лицето престъпление или нарушение или застрашават живота или здравето му. В разглеждания случай доказателствата установяват, че след подаване на сигнала срещу жалб. В. А., който с поведението си е застрашавал сем. Д.ви – преследвал е

свид. Д., проследил ги е до спирката, качил се е в автобуса с тях, държал се е арогантно и грубо, с което е нарушавало обществения ред в превозното средство, то и полицейските служители по възможно най-бързия начин е следвало да стигнат до мястото на извършване на нарушението, което е условие на неотложност, **изключващо** възможността да се изготвят писмени разпореждания.

Към казаното следва да се добави и установеното по делото *грубо, нагло и арогантно* поведение на жалб. А. към самите полицейски служители и *неговите действия – здраво захващане на тръбните дръжки в автобус и отказ да напусне превозното средство*, въпреки даденото му устно разпореждане от свид. Р. да слезе и да предостави документи за самоличност, което е довело и до използване на физическа сила за „откопчване” на лицето и извеждането му от автобуса.

Изложените съображения дават основание за несъмнен извод, че елементите от фактическия състав на вмененото на жалбоподателя административно нарушение са установени и доказани в делото по безспорен и категоричен начин. Въз основа на тях съдът приема, че при описаните по-горе обстоятелства, жалб. А. е нарушил предписанието в нормата на чл.64, ал.4 от ЗМВР, т. к. не е изпълнил даденото му устно разпореждане от свид. Р. в изпълнение на възложените на последния полицейски функции, което разпореждане е задължително за изпълнение.

Несъмнено доказано от наличните в делото доказателства по делото, че полицейските органи са издали устно разпореждане на жалбоподателя да слезе от превозното средство, но същият упорито е демонстрирал отказ да се подчини, довело до принудителното му извеждане от автобуса за преустановяване на извършваното от него деяние и установяване на неговата самоличност. Жалбоподателят е възпрепятствал полицейските органи да изпълнят задълженията си, *демонстративно е отказал* да изпълни даденото устно разпореждане от тях и това е довело до нужда да бъде принудително изведен – видно от приложената ВТЕ жалб. А. е оказал и съпротива – не само не е изпълнил доброволно даденото му нареждане от полица Р., но и прави всичко възможно да не бъде изведен от автобуса и задържан с цел отвеждане в полицейското управление, за да се установи самоличността му, т. к. не е представил и документ за самоличност.

В жалбата се сочи, че жалбоподателят е станал *жертва на „полицейски произвол”*, какъвто **не се** установява да е налице в доказателствените материали по делото, а заключението на ВТЕ категорично оборва подобно твърдение. При действията на полицията по сваляне на жалбоподателя на земята, според заключението **няма** нанасяне на удари от страна на полицаи към жалбоподателя. Такива удари по А. **не се** установяват и в самото превозно средство. Не се наблюдава и използването на груба сила, каквито твърдения са изложени в жалбата – използвана е физическа сила с цел лицето да бъде откачено от дръжките в автобуса и изведено от него, при това **след** като е било дадено разпореждането за напускане на превозното средство. Поради това възраженията за „полицейски произвол и насилие”, респ. съществено нарушение на процесуалните права на жалбоподателя, според съда се явяват напълно **неоснователни**.

От друга страна, доказан е и *субективният* елемент от състава на соченото нарушение – вината, която се извлича от поведението на нарушителя, установено чрез наличните в делото доказателствени източници по делото, като цялостното поведение на лицето след като му дадено задължително за изпълнение разпореждане, сочи на **пряк** умисъл за извършване на деянието, доколкото същият е *разбрал какво му е разпоредил полицейският служител, но вместо изпълнение, е предприел действия по съпротива* (здраво захващане за дръжките в автобуса), наложила принудителното (с физическа сила) негово извеждане от превозното средство, задържането и отвеждането му в полицейското управление, където е установена самоличността му, т. к. не е представил и документ за самоличност, както му е било разпоредено.

Санкционната разпоредба на чл.257, ал.1 от ЗМВР (ред., ДВ, бр.20 от 09.03.2021г.) който *не изпълни разпореждане на орган на МВР, направено в изпълнение на функциите му*, ако извършеното не съставлява престъпление, се наказва с налагане на наказание „глоба” от 100 до 500 лева. По делото е установено **безспорно**, както *даването на разпореждане на орган на МВР на въпросните дата, място и приблизително време, така и неговото виновно и умишлено неизпълнение от страна на дееца-жалбоподател*, поради което **законосъобразно и правилно** наказващият орган е наложил *предвиденото в закона и минимално* по размер административно наказание („глоба” в размер на 100 лева). Съдебният състав преценява наложеното наказание за **справедливо**, като няма възможност за неговото намаляване.

При конкретните обстоятелства на казуса правилно наказващият административен орган е приел, че нарушението **не може** да се квалифицира като маловажно, доколкото *поведението на жалбоподателя, демонстриращо липса на минимално и елементарно уважение към органите на обществен ред, и афишираната „явна необвързаност” от разпорежданията им, предвид отказа да ги изпълни*, осъществено в присъствието на много хора в превозното средство, са достатъчно за елиминиране на твърденията за „маловажен случай”, съотв. и реализация на по-леко наказуемия състав на нарушение по чл.257, ал.2 от ЗМВР.

По въпроса за **разноските** по делото, този съдебен състав счита, че въззиваемата страна (СДВР) има право да ☐ бъдат присъдени разноски за възнаграждение за юрисконсулт, които тя е направила за защита на нейния интерес, тъй като е била защитавана от юрисконсулт, като *размерът на тези разноски следва да бъде минималното възнаграждение за подобен вид дела – сумата от 80.00 (осемдесет) лева, които жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати*. Изводът следва въз основа на **систематичното тълкуване и субсидиарно прилагане на закона** – разпоредбите на чл.63, ал.3 вр. ал.5 от ЗАНН вр. чл.143, ал.3 и ал.4 вр. чл.144 от АПК вр. чл.78, ал.8 от ГПК вр. чл.37 от ЗПП вр. чл.27е от НЗПП, и в светлината на задължителна тълкувателна практика на върховните съдилища, съдържаща се в т.2, б. „а” от Тълк. реш. № 3/1985г. по н.д. № 98/1984г. на ОСНК на ВКС и Тълк. реш. № 3 от 2010г. по тълк. д. № 5/2009г. на ОСК на ВАС.

В обобщение, при липса на съществени нарушения на процесуалните правила, довели до засягане правото на защита на наказаното лице, категорично установено извършване на административно нарушение, наложено справедливо наказание, при правилно прилагане на закона, процесното НП следва да бъде потвърдено изцяло, и затова на осн. чл.63, ал.1, изпр.1, предл.3 и чл.63д, ал.5 вр. ал.3 от ЗАНН (ред., ДВ, бр.13 от 2020г.),

СЪДЪТ

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло като законосъобразно и правилно **Наказателно постановление № 21-513-07-30013 от 22.04.2021г.**, издадено от Началника на 07 РПУ – СДВР, с което на осн. чл.53, ал.1 от ЗАНН и чл.257, ал.1 от ЗМВР на жалбоподателя В. Б. А. е наложено административно наказание „глоба” в размер на 100 (сто) лева за нарушение на чл.64, ал.4 от ЗМВР.

ОСЪЖДА на горепосоченото основание **жалбоподателят В. Б. А. с ЕГН: ******* **ДА ЗАПЛАТИ** в полза и по сметка на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от **80.00 (осемдесет) лева**, представляваща **разноски** за възнаграждение за юрисконсулт.

Решението подлежи на касационно обжалване по реда на Глава XII от АПК и на основанията по НПК, пред Административния съд – София-град в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____